

23. august 2018
J.nr. 2018 - 4006

Samrådsspørgsmål AR, AS og AT

- Tale til besvarelse af spørgsmål AR, AS og AT den 23. august 2018, kl. 10.15 til 11.15.

Spørgsmål AR

Hvad er ministerens begrundelse for, at regeringen ikke støtter en fælles bund under selskabsskatten, selv om ministeren sidste år luftede netop den idé?

Spørgsmål AS

Når ministeren til Berlingske tirsdag den 5. juni 2018 udtaler, at hvis landene omkring os sænker deres selskabsskattesats, ”så presser det Danmark for at få os til at flytte os på selskabsskatten” anerkender ministeren så, at vi nødvendigvis må ende

på en selskabsskattesats på nul, medmindre landene aktivt beslutter sig for at gå imod ræset mod bunden?

Spørgsmål AT

Er det ministerens holdning, at Danmark skal deltage i det ræs mod bunden, der foregår på selskabsskattesatsen i Europa?

Indledning

Tak for invitationen til dette samråd om selskabsskatten og den internationale skattekonkurrence.

Det er et emne, som vi har drøftet ad flere omgange både her i udvalget og i folketingsalen.

Og det er da også et vigtigt politisk emne. Udover at bidrage med skatteprovenu for ca. 50 mia. kr. årligt, har selskabsskatten også stor betydning for erhvervslivets konkurrenceevne og vores muligheder for at tiltrække og fastholde investeringer og arbejdspladser.

Jeg ser derfor frem til endnu en god drøftelse her i udvalget. Jeg vil dog på forhånd undskylde, hvis jeg kommer til at gentage mig selv.

Der er stillet tre spørgsmål efter ønske fra Peter Hummelgaard Thomsen (S), som jeg med spørgerens tilslutning vil besvare samlet. Bagefter vil jeg

naturligvis svare på eventuelle spørgsmål fra udvalget.

Spørgsmål AR – Bund under selskabsskatten?

I det første spørgsmål AR spørges, hvorfor regeringen ikke vil støtte en fælles bund under selskabsskatten.

I vinteren 2017 behandlede vi et beslutningsforslag B 29 fra socialdemokraterne om at arbejde for en fælles bund under selskabsskatten i EU.

Jeg skal her give en opsummering af, hvorfor regeringen ikke kunne og fortsat ikke kan støtte dette forslag.

Først og fremmest skal man have for øje, at landene både kan konkurrere på den formelle selskabsskattesats og på opgørelsen af selskabsskattebasen.

Sidstnævnte afhænger blandt andet af det enkelte lands regler for afskrivninger, underskudsfræmsel, rentefradrag mv. Herunder de værnsregler, der skal sikre, at skattebasen ikke udhules af international skatteplanlægning.

En bund under satsen vil således også kræve en harmonisering af skattebasen for at være effektiv. Ellers vil skattek konkurrencen bare flytte fra satsen til basen.

En harmonisering af selskabsskattebasen vil indebære flere udfordringer.

For det første vil det begrænse medlemslandenes muligheder for at tilrettelægge deres skattesystem ud fra deres nationale behov og ønsker.

Det er her regeringens klare standpunkt, at skatteområdet hører under det enkelte lands kompetence – ikke EU's.

For det andet vil en fælles bund under selskabsskatten ikke forhindre skattekonkurrence fra lande uden for EU som for eksempel Norge og Schweiz – og Storbritannien efter Brexit.

Her vil en harmonisering af base og sats kunne forhindre, at det enkelte EU-land effektivt kan lempe beskatningen på enkelte områder, hvor der er særlige udfordringer. Det kunne fx være i forhold til forskning og udvikling.

For det tredje kan en harmonisering af selskabsskattebasen indebære en række konkrete udfordringer i forhold til at beskytte det danske selskabsskatteprovenu. Eksempelvis kan det medføre, at Danmark må acceptere en smallere skattebase og mindre robuste værnsregler, end vi har i dag.

Af disse grunde kan regeringen ikke støtte socialdemokraternes forslag om en bund under selskabsskattesatsen.

Spørgsmål AS – Vil selskabsskatten ende på nul?

I det andet samrådsspørgsmål AS spørges til, om jeg anerkender, at vi nødvendigvis må ende med en selskabsskat på nul, medmindre vi aktivt beslutter os for at gå imod ”ræset mod bunden”.

Lad mig starte min besvarelse med det indlysende – det er og vil forhåbentlig altid være flertallet i det danske Folketing, der fastsætter niveauet for den danske selskabsskat.

Men vores valg har konsekvenser for vores vækst, velstand og velfærd. Ligesom det i sagens natur også har betydning, hvordan vi anvender provenuet.

Hvor i verden en virksomhed vælger at investere, afhænger af en række faktorer – for eksempel adgang til kvalificeret og stabil arbejdskraft, god miljøvenlig infrastruktur og nærhed til markeder. Her står Danmark rigtig stærkt – ligesom vores naboer i fx Sverige, Norge, Holland og Tyskland.

Herudover har omkostningsniveauet naturligvis også betydning – hvad er lønniveauet og hvad er skatte- og afgiftstrykket? Her står Danmark knap så stærkt sammenlignet med vores naboer.

Jeg tror langt hen ad vejen, at virksomhederne er villige til at betale for de styrkepositioner, vi kan

tilbyde her i Danmark. Og jeg finder det egentlig også både ret og rimeligt, at de også bidrager til finansieringen af blandt andet de uddannelses- og forskningsinstitutioner, de profiterer af.

Ses på de sidste 20 års internationale skattekonkurrence, har det ikke ført til markante fald i provenuet fra selskabsskatten i Danmark. Tværtimod – fra 1996 til 2016 er provenuet fra selskabsskatten steget fra ca. 2,4 pct. af BNP til ca. 2,9 pct. af BNP.

Så nej, jeg tror ikke, at vi nødvendigvis ender med en selskabsskat på nul.

Men jeg vil ikke udelukke, at den vil blive nedsat til et lavere niveau. For vi må se i øjnene, at vi er i konkurrence med vores nabolande om at kunne tiltrække og fastholde investeringer og arbejdspladser.

Spørgsmål AT – Skal Danmark deltage i ræs mod bunden?

Endelig angår det tredje og sidste samrådsspørgsmål AT på, om Danmark skal deltage i et ”ræs mod bunden” i forhold til selskabsskatten.

Jeg ønsker – ligesom Socialdemokratiet – ikke, at international skattek konkurrence skal føre til et fal-

dende skatteprovenu, da provenuet bidrager til finansieringen af vores samfund. Jeg hilser derfor denne diskussion velkommen, for det er selvfølgelig en mulig udfordring, vi skal have for øje.

Og lad mig bare slå fast – regeringen har ingen aktuelle planer om at reducere selskabsskatten.

Vi må dog også erkende, at vi er i tæt skattemæssig konkurrence med vores nabolande. Hvis for eksempel Holland og Storbritannien reducerer deres selskabsskat, vil det lægge et pres på Danmark for at følge trop.

Det vil reducere danske virksomheders konkurrenceevne, hvis vi ikke gør det. Det vil gøre Danmark mindre attraktiv som investeringsland. Og det vil gøre det vanskeligere at tiltrække udenlandske virksomheder.

Prisen for ikke at følge med vores nabolande kan således være høj, i form af blandt andet tabte arbejdspladser og lavere produktivitet som følge af færre investeringer i nye maskiner og forskning. Det vil også udhule mulighederne for at finansiere vores fælles velfærdsgoder.

Uanset partifarven vil en lavere selskabsskat i vores nabolande således lægge et pres på den til enhver tid siddende regering for også at sænke den danske selskabsskat.

Man kan kalde det at deltage i et ”ræs mod bunden”. Eller man kan kalde det at udvise ansvarlighed over for den helt almindelige danske lønmodtager, erhvervsdrivende og pensionist.

Den tidligere socialdemokratiske Thorning-regering udviste denne ansvarlighed ovenpå finanskrisen, da den blandt andet sammen med mit parti – Venstre – nedsatte selskabsskatten fra 25 til 22 pct.

Kald det nødvendighed eller ansvarlighed – det var efter min mening den rigtige beslutning, som et bredt flertal i Folketinget traf tilbage i 2012.

Det handler nemlig ikke om hvorvidt Danmark skal deltage i et ræs mod bunden. Det handler om, at Danmark er en del af en global og yderst konkurrencepræget verdensøkonomi.

Vi skal derfor kunne tilbyde en stærk cocktail bestående af højt kvalificerede medarbejdere, god infrastruktur og en rimelig, men også konkurrencedygtig, erhvervsbeskatning.